

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 11CoPr/5/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2313202539
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 02. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Silvia Hýbelová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2020:2313202539.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Silvie Hýbelovej a členov Mgr. Fedora Benku a Mgr. Kataríny Arnouldovej, v spore žalobcu: LSE - Life Star Emergency, s.r.o., IČO: 35 877 618, so sídlom Limbach 1, zastúpeného splnomocnencom Advokátska kancelária Mgr. Peter Rea, Bratislava, Dvokřížna 2, Bratislava, proti žalovanej: MUDr. G. G., nar. X.X.XXXX, bytom O. XXXX/XX, B., zastúpená splnomocnenom Nagy & partners s.r.o., Športová 470/11, Galanta, o zaplatenie 6.600 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Galanta zo dňa 30. novembra 2017, č.k. 10C/180/2013-267, v spojení s dopĺňacím rozsudkom zo dňa 10. júna 2019, č.k. 10C/180/2013-325, takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.
- II. Žalobca má nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie rozsudkom napadnutým odvolaním určil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 4.500 Eur s 9% ročným úrokom z omeškania zo sumy 4.500 Eur od 14.6.2013 do zaplatenia do troch dní od právoplatnosti rozsudku (výrok I.) a žalobcovi priznal náhradu trov konania v rozsahu 100% (výrok II.) a dopĺňacím rozsudkom žalobu v časti úroku z omeškania zo sumy 4.500 Eur vo výške 9% ročne od 1.1.2012 do 13.6.2010 zamietol (výrok I. dopĺňacieho rozsudku). Z odôvodnenia vyplynulo, že žalobca sa žalobou podanou na súd prvej inštancie dňa 1.2.2013 domáhal na žalovanej zaplatenia istiny 4.500 Eur s 9% ročným úrokom z omeškania od 1.1.2012 do zaplatenia. Následne upravil petít žalobného návrhu, ktorý súd uznesením zo dňa 6.5.2014, č.k. 10C/180/2013-92 pripustil tak, že žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi sumu 6.600 Eur s 9% ročným úrokom z omeškania od 31.12.2011 do zaplatenia. Následne podaním zo dňa 23.9.2014 žalobca zobrať návrh na začatie konania v časti týkajúcej sa istiny 2.100 Eur späť. Súd prvej inštancie uznesením zo dňa 16.10.2014 č.k. 10C/180/2013-113 konanie v časti zaplatenia sumy 2.100 Eur zastavil, takže predmetom sporu zostalo zaplatenie sumy 4.500 Eur s 9% ročným úrokom z omeškania od 1.1.2012. Vecne žalobca žalobu odôvodnil tým, že so žalovanou mal uzatvorený pracovný pomer pracovnou zmluvou, na základe ktorej žalovaná vykonávala pre žalobcu prácu ako samostatne pracujúci lekár záchrannej služby v ambulancii zdravotnej služby v obvode Galanta. Úrad pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou pobočka Trnava (ďalej len Úrad) rozhodnutím sp.zn. ZS 205/00012/2011 uložil žalobcovi pokutu vo výške 6.600 Eur za porušenie § 4 ods. 3 zákona č. 576/2004 Z.z. o zdravotnej starostlivosti, ktorú žalobca dňa 30.12.2011 zaplatil. Pokuta bola uložená z dôvodu, že žalovaná neposkytla pacientke, ku ktorej bola privolaná 10. decembra 2011 zdravotnú starostlivosť správne, v dôsledku ktorého postupu pacientka XX. W. XXXX zomrela. Škoda tak bola spôsobená žalobcovi nedbanlivostne a od žalovanej si uplatňuje náhradu škody vo výške 4-násobku jej priemerného mesačného zárobku, ktorý v čase vzniku škody bol vo výške 1.125 Eur. Žalovaná namietala, že žalobca v rámci správneho konania sa jej neumožnil vyjadriť za

účelom obhájenia svojho postupu, ktorý sa jej kladie za vinu a nevyužil možnosť podať odvolanie proti rozhodnutiu úradu. Škodu si zapríčinil žalobca týmto konaním a teda nepreukázal príčinnú súvislosť medzi konaním žalovanej a vzniknutou škodou. Žalobca tvrdil, že neporušil v rámci správneho konania žiadnu prevenčnú činnosť. Nemal povinnosť žiadnym spôsobom dať žalovanej väčší priestor na vyjadrenie a v prípade podania rozkladu by sa nerevidoval ani výsledok šetrenia, ani výsledok výšky pokuty. Táto by mohla byť dokonca vyššia. Vo veci nepodal rozklad, pretože po doručení rozhodnutia sa rozprával s garantom, ktorý jednoznačne uviedol, že pochybenie je na strane žalobcu, teda lekárky, preto bola pokuta zaplatená. Okrem toho aj odborná komisia podala stanovisko, že vec je nemenná. Vo veci bol vypracovaný znalecký posudok č. 2/2015 znalcom MUDr. Martinom Balkom. Zo záveru posudku vyplýva, že neodkladná zdravotná starostlivosť nebola poskytnutá správne 10.12.2010 o 01.20 hod. u pacientky O. S. podľa predpísaných postupov a v súlade s vtedajšími poznatkami medicíny. Žalovaná nevykonala správne všetky úkony, nerealizovala u pacientky EKG vyšetrenie, napriek tomu, že vzhľadom k nadmerným hodnotám krvného tlaku a pulzu bolo jeho vykonanie plne indikované v rámci diferenciálnej diagnostiky príčiny zisteného stavu. Ponechala pacientku v domácej starostlivosti, pričom nezabezpečila jej neodkladný transport do zdravotníckeho zariadenia. V domácom prostredí nebolo možné u pacientky vylúčiť možné akútne stavy spojené s nálezom tachykardie, hypotenzie, dušnosti a bolesti na hrudníku. Súd prvej inštancie vec právne posúdil podľa § 2 ods. 1 zákona č. 576/2004 Z.z. o zdravotnej starostlivosti, podľa § 77 ods. 1 zákona č. 581/2004 Z.z. o zdravotných poisťovniach, dohľade nad zdravotnou starostlivosťou, podľa § 179 ods. 1, § 186 ods. 2 Zákonníka práce. Zistil, že žalobca prevádzkuje ambulanciu záchranej zdravotnej služby v obvode Galanta. Žalovaná je zamestnankyňou žalobcu na základe uzavretej pracovnej zmluvy. Dňa 10. decembra 2010 o 01.23 hodine žalovaná uskutočnila výjazd k pacientke O. S.. Pacientku vyšetřila, pričom nenariadila vyhotovenie EKG a ani prevoz do nemocnice. Na druhý deň pacientka sama vyhľadala ošetrovanie v pneumologickej ambulancii, kde bola odporučená na hospitalizáciu, bola prijatá na klinike pneumológie a fizeológie Fakultnej nemocnice Trnava a po zhoršení zdravotného stavu bola preložená na KAIM FN Trnava. Následne po zhoršení zdravotného stavu bola preložená na OAIM NÚSCH Bratislava, kde XX. W. zomrela. Manžel pacientky sa obrátil na Úrad pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou za účelom preskúmania správnosti v postupe pri liečbe a vyšetřovacích metódach. V rámci šetrenia Úrad žalovaná sa vo veci postupu zdravotnej starostlivosti vyjadrila 3.5. 2011 tak, že pacientke vzhľadom na jej stav, ktorý nebol kritický a liečbu, ktorú mala od svojho praktického lekára nepodala terapiu, pacientku poučila a ponechala doma. Úrad dňa vydal 8.12.2011 rozhodnutie, č. k. ZS 205/00012/2011, ktorým žalobcovi uložil pokutu vo výške 6.600 Eur za porušenie povinnosti poskytnúť zdravotnú starostlivosť správne. Porušenie bolo zistené 26.7.2011 ukončeným výkonom dohľadu nad poskytnutím zdravotnej starostlivosti pacientke. Úrad konštatoval nesprávne poskytnutie tejto starostlivosti, ktoré spočívalo v nesprávnom zhodnotení anamnestických údajov a nevyužití všetkých diagnostických možností lekára zo strany lekárky ZZS 10.12.2010 o 01.20 hodine. Nález tachykardie a hypotenzie bol vysoko podozrivý a pacientka pri tomto náleze, ale aj vzhľadom na jej anamnézu mala byť prevezená do zdravotníckeho zariadenia za účelom diferenciálnej diagnostiky. Pacientka dňa XX.XX.XXXX zomrela a podľa pitevného protokolu č. PBAPA2010 0735 príčinou smrti boli ischemické zmeny myokardu medzikomorového septa srdca, komplikácie základnej choroby boli početné jazvy po infarkte myokardu prednej a spodnej steny ľavej komory srdca a predného a zadného papilárneho svalu mitrálnej chlopne, základnou chorobou bola lymfocytárna myokarditída. Následne 10. decembra 2010 bola pacientka hospitalizovaná vo FN Trnava a XX. W. XXXX na OAIM NÚSCH Bratislava, kde na druhý deň zomrela. V rozhodnutí Úrad konštatoval nesprávne poskytnutie zdravotnej starostlivosti spočívajúcej v nevyužití všetkých diagnostických možností zo strany žalovanej s tým, že pacientka mala byť prevezená do najbližšieho zdravotníckeho zariadenia. Žalobca pokutu dňa 30.12.2011 zaplatil. Žalobca si tak voči žalovanej uplatňuje náhradu škody, nakoľko žalovaná túto spôsobila zavineným konaním, keď nedostatočne zhodnotila anamnestické údaje a nevyužila všetky diagnostické možnosti v rámci plnenia pracovných úloh. Pred rozhodnutím Úradu sa Úrad oboznámil s odborným stanoviskom Doc. MUDr. A. H., CSc. a MUDr. O. S., z ktorých vyplýva jednoznačný záver, že v danom prípade žalovaná pochybila, pretože nevyužila dostatočne anamnestické údaje a nevyužila všetky svoje diagnostické možnosti. Súd sa zaoberal otázkou, či rozhodnutie Úradu je rozhodnutím vydaným v rámci správneho konania. Je názoru, že už samotné vykonávanie dohľadu je konaním Úradu, na ktoré je nevyhnutné aplikovať ustanovenia správneho poriadku, a teda predmetné konanie je správnym konaním. Poukázal tu na rozhodnutie NS SR, sp. zn. 5 Cdo 157/2007, v ktorom je konštatované, že mimo rámca správneho súdnictva nie je občianskoprávny súd oprávnený skúmať ani platnosť ani zákonnosť správnych aktov. V prípadoch, v ktorých je to potrebné, skúma občianskoprávny súd iba to, či ide vôbec o správny akt a nie akt vydaný v medziach právomoci príslušného orgánu, ktorý je právoplatný a vykonateľný. Zákonník

práce ustanovuje rámcové pravidlá pre všeobecnú zodpovednosť zamestnanca za škodu, ktorá vznikla zavineným porušením povinnosti zamestnanca pri plnení pracovných úloh. Dôkazné bremeno zaťažuje zamestnávateľa za účelom preukázania všetkých predpokladov na vznik nároku zo zodpovednosti za škodu. V danom prípade žalobca preukázal všetky predpoklady na vznik nároku zo zodpovednosti za škodu a to protiprávne konanie zamestnanca, ktoré preukázal existenciou pracovnoprávneho vzťahu, v oblasti pracovného práva je to konanie škodcu, ktoré je v rozpore s právnou povinnosťou vyplývajúcou pre neho z pracovnoprávneho vzťahu. Rozhodnutím Úradu, ale aj znaleckým posudkom mal súd jednoznačne preukázané, že žalovaná neposkytla riadne pacientke zdravotnú starostlivosť, spočívajúcu v tom, že nezhodnotila dostatočne anamnestické údaje a nevyužila všetky diagnostické možnosti lekára. Ďalším predpokladom je vznik škody, ktorá sa prejavuje v majetkovej sfére poškodeného a je to ujma, ktorá nastala a je vyjadriteľná objektívne všeobecným ekvivalentom. Na strane žalobcu vznikla škoda vo forme povinnosti žalobcu zaplatiť pokutu na základe vydaného rozhodnutia zo strany Úradu. Príčinná súvislosť v kauzálnom priebehu predstavuje prvý jav príčinu, druhý následok. V danom prípade na základe nesprávneho poskytnutia zdravotnej starostlivosti zo strany žalovanej pacientke postup lege artis (príčina) bola žalobcovi uložená pokuta (následok), ktorú žalobca zaplatil, čím došlo k zmenšeniu jeho majetku. V lekárskejších postupoch určovať jednoduchý vzťah príčiny a následku je obtiažne. V tomto smere súd poukázal na záver znaleckého posudku, z ktorého vyplýva, že nesprávnym postupom a tým, že pacientka bola ponechaná v domácom prostredí oddialilo sa započatie komplexnej liečby pri zistení pulzovej frekvencie 147 úderov za minútu v kontexte daných okolností, bolo potrebné pátrať po príčine, ktorú žalovaná ako lekárka nezisťovala. V rámci prednemocničnej zdravotnej starostlivosti bolo zo strany žalovanej potrebné objektivizovať mieru dýchavice meraním dychovej frekvencie, zmerať aktuálnu telesnú teplotu vzhľadom k prebiehajúcej vírusovej infekcii, vyhotoviť a zhodnotiť EKG, zaistiť adekvátny venózný prístup pre podávanie liekov a infúzií na doplnenie cirkulujúceho objemu tekutín, opakovane zmerať hodnoty vitálnych funkcií, pripraviť pacientku na transport do ústavného zariadenia. Tým, že žalovaná nevykonala predmetné úkony podľa názoru súdu vyvolala následok, pokutu uloženú žalobcovi zo strany Úradu. Pokiaľ sa týka posledného predpokladu a to zavinenia, toto môže byť úmyselné alebo neobstarlivosť. Povinnosť zamestnávateľa preukázať zavinenie zamestnanca je dôkazom o aplikácii prezumpcie neviny. Zavinenie je viazané na deliktuálnu spôsobilosť páchatel'a škodovej udalosti. V danom prípade zavinenie spočíva v postupe žalovanej pri poskytnutí zdravotnej starostlivosti pacientke v tom, že nezhodnotila dostatočne anamnestické údaje a nevyužila diagnostické možnosti lekára, t. j. opakovane nezmerala TK pri úvodných nízkych hodnotách, nevykonala EKG pri tachykardii a bolestiach v oblasti lopatiek a nepreviezla pacientku do ústavnej starostlivosti. Súd tak považoval žalobu za podanú dôvodne, keď žalobca uniesol dôkazné bremeno za účelom preukázania škody, ktorá vznikla žalobcovi nesprávnym postupom svojho zamestnanca pri vyšetrení pacientky. V konaní o náhradu škody sa strany nevyhnú znaleckému dokazovaniu, tak ako to bolo v danom prípade, pretože sa problematika rieši komplexne a za účelom preukázania príčinnej súvislosti. V danom prípade súd uvádza, že pri lekárskejších postupoch 100 % preukázanie príčinnej súvislosti sa javí ako nereálne, nedosažiteľné a neudržateľné. K námietkam žalovanej súd uviedol, že žalovaná tvrdila, že jej žalobca nedal priestor vo veci sa vyjadriť za účelom ozrejmenia svojho medicínskeho postupu. Žalovaná sa vo veci správneho konania vyjadrovala Úradu, kde podľa názoru súdu mala priestor na vyjadrenie ohľadne zdravotnej starostlivosti, zvoleného postupu pri liečbe. Nemôže od žalobcu očakávať, aby v jej non lege artis ju obhajoval do takej miery, že od Úradu nebude uložená pokuta. Žalovaná vo svojom vyjadrení sa zaoberala anamnézou pacientky, objektívnym vyšetrením a uvedením, že vzhľadom na jej stav nepodala terapiu, poučila ju a ponechala doma. Žalovaná v čase, keď mala vedomosť o správnom konaní sa bližšie nevyjadrila k zvolenej zdravotnej starostlivosti. Ani v rámci znaleckého dokazovania pred súdom, pri výsluchu znalca ako lekárka za účelom svojej obrany nedávala odborné otázky, ktoré by znížili váhu dôkazu. Žalovaná mala na znalca, len jednu otázku, respektíve tvrdenie, že znalec nepravdivo uviedol, že v minulosti sa nestretli, lebo v roku 2009 sa v Senci stretli pri výmene služby. Na toto tvrdenie znalec uviedol, že od roku 1986 pracuje v záchrannnej službe na rôznych postoch a je teda možné, že za toto obdobie sa stretol so žalovanou, ale na túto skutočnosť sa nepamätá. Žalovaná mala pred znalcom ako lekárom klásť odborné otázky a nie skúmať, či sa znalec s ňou stretol alebo nie, pretože pre posúdenie znaleckého dôkazu je jej stretnutie so znalcom nepodstatné. Žalovaná ďalej tvrdila, že EKG nebolo u pacientky vykonané ani 10. decembra u lekárky, hoci tento postup nebol kladený za vinu ošetrojúcej lekárke. Táto však na rozdiel od žalovanej odporučila pacientke hospitalizáciu. Podľa názoru žalovanej pacientke sa zhoršil zdravotný stav 13. decembra 2010, teda toto zhoršenie nemá žiaden súvis s jej postupom. V tomto smere súd poukázal na záver znaleckého posudku, v zmysle ktorého ponechanie pacientky v domácom prostredí oddialilo započatie komplexnej liečby a bezprostredný transport do zdravotníckeho zariadenia mohol prispieť k zabráneniu rozvoja komplikácií, ktoré u pacientky vznikli a viedli k jej

smrti. Okrem toho znalec uviedol, že ochorenie, ktoré bolo u pacientky, patrí svojimi príznakmi do okruhu diferiálno-diagnostickej rozvahy, ktoré sa prejavuje príznakmi, ktoré vykazovala pacientka v čase vyšetrenia žalovanou. Súd nesúhlasí s tvrdením žalovanej, že Úrad neuviedol, aké konkrétne predpísané postupy žalovaná nevykonala, keď Úrad uviedol, že nesprávne poskytnutie zdravotnej starostlivosti spočívalo v tom, že lekárka u pacientky nezhodnotila dostatočne anamnestické údaje a nevyužila všetky diagnostické možnosti lekára ZSS (opakované zmeranie TK pri úvodných nízkych hodnotách, EKG pri tachykardii a bolesti medzi lopatkami). K námietke ohľadne nepodania rozkladu proti rozhodnutiu Úradu svedok O. uviedol, že nepodal rozklad, lebo nemal žiadne dôvody na jeho podanie a okrem toho z praxe vie, že by Úrad v prípade podaného rozkladu, zvýšil pokutu. Rozhodnutie je rozhodnutím vydaným v rámci správneho konania, ktoré je vykonateľné a právoplatné. Predmetná námietka nemôže spôsobiť liberalizačný dôvod na zbavenie zodpovednosti za škodu žalovanej. Súd pri určení výšky náhrady vychádzal z priemerného zárobku žalovanej, keď rozhodujúcim obdobím pre jeho určenie bolo obdobie mesiacov júl, august, september 2010. Pri výpočte priemerného hodinového zárobku vychádzal z hrubej mzdy zúčtovanej v rozhodujúcom období, vydell počtom odpracovaných hodín v rozhodujúcom období. Žalobca si uplatnil výšku náhrady škody vo výške 4.500 Eur, ktorú sumu žalobcovi priznal. Žalovaná mala námietky ohľadne výpočtu priemerného zárobku (výplata mimoriadnej odmeny). Pri výpočte priemerného zárobku súd vychádzal z údajov uvedených žalobcom ohľadne odpracovaných dní, hodín v mesiaci, zárobku v inkriminovanom období. Iné údaje súdu zo strany žalovanej neboli zaslané a žalovaná ani nepredložila v tomto smere žiadne dôkazy. Súd žalobcovi priznal aj úrok z omeškania vo výške 9%, nepriznal ho však od 1. januára 2012 do zaplatenia, keď žalobca žiadnym spôsobom nepreukázal od kedy sa žalovaná dostala do omeškania. Žalobca pokutu zaplatil 30. decembra 2011, ale žalovanej nezaslal výzvu na zaplatenie náhrady škody. Žalovaná nemohla vedieť, kedy žalobca zaplatil pokutu. Do omeškania sa však dostala po tom, ako jej bola doručená žaloba, z ktorej jednoznačne nadobudla vedomosť o momente zaplatenia pokuty a to 13. júna 2013, takže nasledujúcim dňom sa dostala podľa § 517 ods. 1, 2 OZ do omeškania. Súd v ostatnej časti uplatnených úrokov vo výške 9% ročne zo žalovanej sumy od 1.1.2012 do 13.6.2013 žalobu zamietol. O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 251 ods. 1 CSP a § 262 ods. 2 CSP.

2. Proti tomuto rozsudku súdu prvej inštancie v zákonom určenej lehote podala odvolanie žalovaná. Uviedla, že súd prvej inštancie v rámci svojho rozhodovania vôbec nebral v úvahu dôležité skutočnosti. V každom odbornom posúdení ako aj vyjadrení znalcov sa uvádza, že postup poskytnutia zdravotnej starostlivosti je závislý od rôznych faktorov a okolností, ktoré sa vyskytnú priamo pri poskytovaní tejto zdravotnej starostlivosti a toto je priamo ten moment, t.j. okolnosti vyskytujúce sa priamo pri poskytovaní zdravotnej starostlivosti, ktorý vie zhodnotiť a vyjadriť sa k tomu len a len ten subjekt, lekár, ktorý priamo poskytuje zdravotnú starostlivosť, v tomto prípade žalovaná, ktorá zhodnotila všetky okolnosti a faktory pri poskytnutí zdravotnej starostlivosti a pri jej poskytnutí postupovala tak, ako postupovala, vrátane nevykonania vyšetrenia EKG, pričom svoj postup vie aj riadne odôvodniť. Na to jej však žalobca nedal priestor v rámci prebiehajúceho správneho konania a tak nezabránil vzniku škody, ktorá mu následne uložením pokuty úradom vznikla. Bolo nevyhnutné zhodnotiť postup žalovanej a dôvodnosť tohto postupu, k čomu je nevyhnutné aj spolupôsobenie žalovanej, o ktoré žalobca nežiadal. Nikto, žiaden znalec, žiaden odborník, sa nezaoberal otázkou, prečo žalovaná postupovala tak, ako postupovala, čo je práve najdôležitejšie pri hodnotení poskytovania zdravotnej starostlivosti. Jej vyjadrenie k podnetu, ktoré bolo Úradu predložené dňa 3.5.2011 nie je obhajobou konania žalovanej ako sa to snažil prezentovať žalobca, s čím sa nekriticky stotožnil aj súd prvej inštancie, ale je to iba obyčajný záznam o priebehu poskytnutia zdravotnej starostlivosti, ktorý žiadnym spôsobom nevysvetľuje, neodôvodňuje postup a rozhodovanie žalovanej pri poskytovaní zdravotnej starostlivosti. Žalobca v danej veci pred Úradom neobhajoval priamo konanie žalovanej, keďže ona nebola účastníkom konania, ale obhajoval svoje konanie, ktoré bolo síce uskutočnené prostredníctvom žalovanej a teda mal toto svoje konanie obhajovať tak, aby nebolo konštatované porušenie poskytovania zdravotnej starostlivosti, alebo aby bola uložená čím nižšia prípadná pokuta. Žalobca pred Úradom zastupoval sám seba a práve preto mal využiť všetky dostupné prostriedky obrany, aby mu nebola uložená pokuta. To žalobca neurobil, čím porušil svoju prevenčnú povinnosť zabrániť vzniku a rozsahu škody. Konanie žalovanej nijako neovplyvnilo priebeh zdravotného stavu pani S., ktorá v deň, kedy ku nej bola v noci prizvaná záchranná zdravotná služba, čo bolo tesne po polnoci dňa 10.12.2010, išla na riadne vyšetrenie, ktoré mala vopred dojednané. Dostavila sa tam s manželom, nebola potreba jej prevozu ani sanitkou, všetky vyšetrenia absolvovala, t.j. jej zdravotný stav nebol zhoršený oproti tomu, v akom stave bola v čase príchodu ZZS. Dokonca v ten deň išla v poobedňajších hodinách aj na ďalšie vyšetrenie z Galanty do Trnavy vlastným autom. Na margo týchto vyšetrení žalovaná uvádza, že EKG vyšetrenie, ktorého nevykonanie jej bolo kladené za

vinu, nebolo vykonané ani počas riadneho vyšetrenia v galantskej nemocnici, z čoho je možné vyvodit' jednoznačný záver, že keď to nepovažovali za potrebné uskutočniť v nemocnici po niekoľkých hodinách od zásahu ZZS, tak logicky to nebolo nevyhnutné ani v noci počas zásahu ZZS. Vyšetrenie EKG sa vykonalo až v nemocnici v Trnave. Nevykonanie vyšetrenia EKG v galantskej nemocnici ako nedostatok nevytýkali ani znalci, čo teda jednoznačne znamená, že vykonanie EKG nebolo také nevyhnutné, ako sa snaží prezentovať žalovaný ako aj Úrad. Túto skutočnosť žalobca vôbec nenamietal v rámci správneho konania ako ani pri samotnom určení sankcie, hoci to uviesť a týmto argumentovať mal. Nevykonanie EKG žalovanou nemalo byť vytykané a pripočítané na ľarchu žalovanej, resp. žalobcu v konaní pred Úradom, pričom túto skutočnosť mal žalobca v konaní pred Úradom neustále akcentovať, keďže Úrad toto údajné porušenie žalobcovi vytykal ako hlavné porušenie pri poskytovaní zdravotnej starostlivosti. Postup poskytovania zdravotnej starostlivosti je závislý od skutočností priamo na mieste, ktoré vyhodnocuje zasahujúci lekár. Žalovaná ich vyhodnotila, následne podľa toho postupovala, nikto sa jej nepýtal prečo konala tak, ako konala, pričom tak mal uskutočniť minimálne žalobca v rámci svojej prevenčnej povinnosti predchádzania škodám. Každý z odborníkov a znalcov v rámci konania pred Úradom i súdneho konania uvádza, že žalovaná porušila predpísané postupy, ale ani jeden z nich neuvádza, že aké konkrétne. Uvedenie, že nedostatočne poskytla zdravotnú starostlivosť je neurčité a nepreskúmateľné. Súd sa nevysporiadal ani s jej argumentáciou, keď svedok O., ako odborný garant žalobcu uviedol, že Úrad kategorizuje pokuty do štyroch kategórií a to: 1/bez pochybenia, 2/pochybenie lekára bez poškodenia zdravia, 3/pochybenie lekára s poškodením zdravia a 4/pochybenie lekára s následkom úmrtia, pričom uviedol, že podľa toho potom stanovuje aj výšku pokuty. V danom prípade v štvrtej kategórii bývajú pokuty uložené vo výške od 6.000 do 9.900 Eur. Ani z jedného predloženého listinného dôkazu nevyplýva záver, že konanie žalovanej spôsobilo pani S. smrť, že sa pri rozhodovaní o výške pokuty nemalo jednať o štvrtú kategóriu pokutovania a teda logicky nemala byť uložená pokuta vo výške 6.000 Eur a viac. Žalobca mal jednoznačne namietat' uloženie sankcií a podať voči rozhodnutiu rozklad, čo pre žalovanú z nepochopiteľných dôvodov neurobil, keď konaním žalovanej nebolo spôsobené ani poškodenie zdravia pani S.. Môže sa síce baviť o údajnom nevykonaní určitej diagnostickej metódy žalovanou ale zdravie pani S. preukázateľne nebolo poškodené poskytnutím zdravotnej starostlivosti žalovanou, teda v zmysle uvedenej kategorizácie mal žalobca v rámci svojej argumentácie pred Úradom trvať na tom, že konanie žalovanej bolo bez pochybenia alebo bolo síce s pochybením, ale bez poškodenia zdravia a v takom prípade by bola sankcia bez finančného postihu, alebo sankcia v dolnej tretine sankčnej sadzby a nie sankcia 6.600 Eur. Je zrejme, že žalobca v tejto záležitosti k správne konaniu pred Úradom pristupoval tak, že mu bolo jedno, akú sankciu - pokutu dostane, keďže aj tak si ju bude nárokovať regresne od žalovanej. V predmetnom rozhodnutí Úradu pri odôvodňovaní výšky sa uvádza, že k zlomu zdravotného stavu došlo práve 10.12.2010, keď bol prizvaný lekár ZZS. Tento záver je nesprávny. Vyžadoval si reakciu zo strany žalobcu a to vo forme podania rozkladu, ktorý však žalobca nedôvodne nepodal. K zhoršeniu zdravotného stavu a teda k zlomu v zdravotnom stave nedošlo dňa 10.12. v dôsledku zásahu žalovanej ale až dňa 13.12.2010 a teda tento závažný argument, ktorý navodzuje mylný dojem dôležitosti a dôvodnosti uloženej pokuty je nepravdivý a teda mu mal žalobca jednoznačne namietat' a odporovať mu vo forme rozkladu. Žalobca si škodu jemu vzniknutú vo forme uloženej pokuty zo strany Úradu spôsobil sám tým, že porušil svoju prevenčnú povinnosť predchádzania škodám a v rámci konania pred Úradom nepostupoval tak, aby tejto škode zabránil alebo ju minimalizoval, pričom neboli naplnené znaky podmienky zodpovednosti za škodu zo strany žalovanej a za škodu, ktorá žalobcovi vznikla uložením a uhradením pokuty. Navrhla preto rozsudok súdu prvej inštancie zrušiť, vec mu vrátiť na ďalšie konanie a žalovanej priznať nárok na náhradu trov konania.

3. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací, po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou - stranou sporu (§ 359 CSP) proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 ods. 2 CSP), po skonštatovaní, že odvolanie obsahuje zákonom stanovené náležitosti (§ 363 CSP), preskúmal rozsudok napadnutý odvolaním v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 CSP), postupom bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie žalovanej nie je dôvodné.

4. Predmetom konania vedeného na súde prvej inštancie pod sp.zn. 10C/180/2013 je určenie povinnosti žalovanej zaplatiť žalobcovi sumu 4.500 Eur s 9% ročným úrokom z omeškania od 1.1.2012 do zaplataenia a to titulom náhrady škody v súlade s ust. § 179 Zákonníka práce.

5. Predmetom odvolacieho konania je posúdenie správnosti postupu a rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktorým bolo žalobe v časti istiny 4.500 Eur vyhovené a tiež bolo vyhovené v časti príslušenstva a to 9% ročnom úroku z omeškania od 14.6.2013 a žalobcovi bola priznaná náhrada trov konania v rozsahu 100% po tom, ako dopĺňacím rozsudkom bola žaloba v časti úroku z omeškania 9% ročne zo sumy 4.500 Eur od 1.1.2012 do 13.6.2012 zamietnutá.

6. Pretože odvolací súd v plnom rozsahu preberá súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, ktorý vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom pre posúdenie žalobou uplatneného nároku, jeho výsledky jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach správne vyhodnotil a napokon dospel k správnym skutkovým záverom pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobou uplatnených nárokov a pretože odvolací súd v celom rozsahu zdieľa i právne závery prvoinštančného súdu vo veci, ktorý na vec aplikoval správne hmotnoprávne ustanovenia a tieto v súvislosti s danou vecou i správne vyložil, s poukazom na ust. § 387 ods. 2 CSP odvolací súd už iba odkazuje na správne písomné vyhotovenie rozsudku. Odvolací súd ani s prihliadnutím na odvolacie argumenty nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od záverov prvoinštančného súdu odchýliť, nemôže preto dať za pravdu odvolateľke, ktorá v odvolaní neuviedla žiadne nové relevantné skutočnosti, s ktorými by sa súd prvej inštancie nebol vysporiadal a ktoré by boli spôsobilé privodiť zmenu napadnutého rozsudku.

7. Odvolací súd k odvolacím dôvodom dodáva nasledovné: Úrad pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou Trnava vo svojom rozhodnutí, č.k. ZS 205/00012/2011 zo dňa 8.12.2011, ktorým skonštatoval nesprávne poskytnutie zdravotnej starostlivosti pacientke O. S. v odôvodnení uviedol, že pri výkone dohľadu sa oboznámil so zdravotnou dokumentáciou pacientky, so záznamom lekárky ZZS o zhodnotení zdravotného stavu dňa 10.12.2010, s vyjadrením dohliadaného subjektu, so zdravotnou dokumentáciou pneumologickej ambulancie, so stanoviskom MUDr. C. - pneumológa, so zdravotnou dokumentáciou vedenou na KAIM FN Trnava, s RTG snímkami na CD nosiči, s vyjadrením ďalších lekárov, tiež so spoločným stanoviskom MUDr. Ing. P. - primárky OAIM NÚSCH a MUDr. O. C., PhD. - primára OSCH NÚSCH zo dňa 16.5.2011, s prepismi telefonických hovorov z Krajského operačného strediska ZZS Trnava zo dňa 10.12.2010, odborným stanoviskom v špecializovanom odbore urgentná medicína RZP MUDr. O. S., s odborným stanoviskom v špecializovanom odbore anesteziológia a intenzívna medicína Doc. MUDr. A. H., CSc. a pitevným protokolom pacientky. Na základe všetkých týchto dôkazov dospel k záveru, že napriek uvedeným nálezom u pacientky pri jej návšteve dňa 10.12.2010 nebolo realizované EKG vyšetrenie, nebola indikovaná ani podaná žiadna liečba, lekárka stav uzavrela ako virosis rhinitis acuta a pacientku ponechala v domácej liečbe. Takže žalovaná nevyužila všetky diagnostické možnosti lekára ZZS, pacientka mala byť prevezená do najbližšieho zdravotníckeho zariadenia za účelom diferenciálnej diagnostiky. K totožnému záveru dospel aj súdny znalec, ktorý bol ustanovený v súdnom konaní. Žalovaná tieto odborné závery vo svojich vyjadreniach i v odvolaní spochybňuje, avšak na svoje tvrdenia nenavrhol vykonať žiadne relevantné dôkazy a ani žiadne relevantné dôkazy nepredložila. K tvrdeniu žalovanej v odvolaní ohľadne výšky uloženej pokuty a stupňov, podľa ktorých Úrad kategorizuje výšku uloženej pokuty, odvolací súd udáva, že Úrad pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol dôvody, ktoré ho viedli k uloženiu pokuty vo výške 6.600 Eur, a aj zákonné ustanovenia, ktoré aplikoval a to §50 ods. 2 písm. a) a § 64 ods.2 písm. b) zák. č. 581/2004 Z.z., keď uviedol, že prihliadol pri určovaní výšky pokuty na charakter porušenia povinnosti, na mieru zodpovednosti a povahu zisteného nedostatku zo strany poskytovateľa. Pokuta má podľa názoru správneho orgánu pôsobiť predovšetkým preventívne a nie likvidačne. Prvostupňový správny orgán prihliadol aj na skutočnosti, že poskytovateľ zdravotnej starostlivosti prijal opatrenia na odstránenie zistených nedostatkov z protokolu číslo 262/2011 o vykonanom dohľade a dňa 4.8.2011 podal správu o prijatých opatreniach na odstránenie zistených nedostatkov, keď zo správy vyplýva, že so zodpovednou MUDr. G. G. bude z dôvodu nepravdepodobnosti nápravy jej odborného a morálneho profilu rozviazaný pracovný pomer a boli prijaté aj ďalšie opatrenia k predchádzaniu obdobných pochybení do budúcnosti. U poskytovateľa zdravotnej starostlivosti (u MUDr. G. G.) nejde o prvé porušenie povinností pri poskytovaní zdravotnej starostlivosti, k čomu prvostupňový správny orgán prihliadol pri určovaní výšky pokuty. S prihliadnutím na všetky uvedené skutočnosti správny orgán uložil pokutu vo výške 6.600 Eur, t.j. v hornej hranici možnej sadzby pokuty, ktorú poskytovateľ zdravotnej starostlivosti ako právnickej osobe môže uložiť až do výšky 9.958 Eur za zistené porušenie § 4 ods. 3 zákona č. 576/2004 Z.z.. Žalovaná žiadnym spôsobom tieto dôvody, na základe ktorých rozhodol Úrad o výške pokuty nevyvrátila, nespochybnila. Odvolací súd má tiež za to, že podanie opravného prostriedku proti rozhodnutiu Úradu, resp. jeho nepodanie, nemá zásadný vplyv na náhradu škody uplatnenú v

zmysle ust. § 179 Zákonníka práce, teda podanie opravného prostriedku nie je podmienkou pre vznik zodpovednosti za vzniknutú škodu v zmysle tohto ustanovenia.

8. Vzhľadom k všetkým vyššie uvedeným skutočnostiam preto odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v jeho vyhovujúcej časti podľa ust. § 387 ods. 1 CSP z dôvodu vecnej správnosti potvrdil.

9. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 396 ods. 1 v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP tak, že v odvolacom konaní úspešnému žalobcovi priznal ich náhradu v celom rozsahu.

10. Uvedený rozsudok bol v senáte prijatý pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).
Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).